

לא זכיתי לראות את "הברון שיחיה" אף-הזקן שבחבורה הציע לפני הנציב את רעיונו בדרתם מעל האניה בטנטורה, לקרא את שכותם לא עיוניות ולא עין-אעפ"י שזכיתי להיות מ"נכדיו" בו"י ואולם מתים אלא דוקא על שמו- הנציב שאל אותם תלמידי המאושר מבני-ליתו ספר לי כי בצתק-תן על שפתיו, כדרכו, כמה בתיב בעלות הזוג הנעלה על הנמל הקטן שהוכן ורחובות נבנו כבר ב"תל שמואל", וכשלא בשבילם בטנטורה החכימה עליהם מאו למצא מענה בפייהם, והסיף ואמר: מקדם הות קרבתה ליתושי-כברת, השתער עליהם עליכם להקים בנינים ולתקן רחובות ואח"כ הצעירים במכונות הצלום הזקן אמר להם תפנו אלי בהצעת-התל שלכם ונראה...

בהביבתי: "הנני בידיכם בני, ועשו בי סר הוא אשר אמרתי: מקדם היו שלשה צונכם!" ואולם ה"א הסבת את פניה מהם מיני "תל" בא"י להפצת שקרים בעולם; ולא רצתה בשום אופן להכנס לתוך מכינת-תל-גרת, תל-פון ותל-אביב (וי"א גם תל-הצלום- ולא זאת אלא שבבואם לז"י ראתה פיות, ועכשיו טספו עליהם "תל-תלים" כד מספרים — את כרם הזיתים הצעירים ואמרה לאחד הפקידים בלשונה: כנראה, שעצי הזית אינם מטתרים לצמח בארצכם... לא לחנם הזהיר הברון את אנשי בני-מינה לאמר: על כל בית חדש שיבנה בבני-מינה הנקראת על שמו, עליכם לכוונת בית כננו בגבעת-עדה הנקראת על שם אשתו, — לשווי זכויות... ואני, ר' עימות, השבתי עד כה לתמי כי מושבה זו נקראה על שם ערה פישמן, ג"כ לשווי זכויות.

ומדוי דברי הנציב נזכרתי גם במסע-הנצחון שלו בכל הגליל. זמי שלא ראה את הנציב ה"י ה"ו די שלנו הרוכב על מסו האביר בהלמט העברי לקראו במרחק ת"ק פרסאות, כשהדגל האנגלי רץ ומתנפף לפניו וארבעה פרשים מבני עשרת-השבטים בלר-לבים מבריקים מאחוריו, וסביבו נשערה מאד והיא סוכב בכל הארץ כמלך בכיפה ממש, מרן ועד באר-שבע, ובני-דודנו יוצאים לקראתו בתופים ובמחולות, כורעים ומש-תחיים אפים ארצה — מי שלא ראה זאת רבותי, לא ראה בגדולתו של ישראל ואינו יודע טעמו של משיח!... וברי לי, שעתוננו בשובו ממסעו במתולה נפגש עם באי-כח הנפרים והמושבות על יד בריה הסמוכה ה"זשואיש ווארלר" עוד יכו "על הטא" גדול לצפת, והנה יצאו לקראתו זקני המושבה הכי בשני אגרופיהם, ולא זאת אלא שגם במלוח-גדולה שבגליל-העליון הלא היא — עיוניות יזו גם ז'בוטינסקי עוד ישכו את אצבעותיהם וכדי לעשות הפתעה נעימה לנציב העמידו אחר נסיעת ה"רבי", ועתידים הם ליתן את לפני מישבתם הגדולה כ"פהפ" שלט חדש נדין... ועליו כתוב באותיות בולטות: תל-ש"ו" והוא זה פלא: ברנע כתבי את הטורים

יורה אחת אל הברון ותקעה ברש בגדו מסרטי ברון-רוטשילד עם תמונתו, שתוכנו לכבוד היום, ובידה השניה הגישה לו את קופסת קרן-הקימת. משש הברון בכיסו, בא במבוכה קצת ואמר לילדה: "סליחה: א"י ז' לי כסף!" ותיתי לו לריונוף שהש לעזרתו, הוציא איזו מטבעות קטנות מכיסו ו ה צ י ל את הברון רוטשילד ממבוכה כספית... * * *

והידעתם, רבותי, ממה נתעשר כ"כ הברון? — לא מהקולוניות הלילה ולא מעסי קיו אשר בעולם כלו, אלא דוקא מאניתו הקטנה והלבנה, בעלת שני התורנות (יאכט בלע"ז) העוגנת בטנטורה. והא ראייה: לפני רדת הנדיב מאניתו בטנטורה — כך ספר לי עד שמישה — פנה אל רבי-החוב-ליום ואמר לו בצרפתית: Mon Commandant!

"מפקדי! נא להשיג ולהשתדל שלא יזכו הרבה פהמים!"... אכן, זהו סוד עשירותו של הנדיב: קמוץ ה פ ח מ י ס באניתו זה ארבעים שנה!

ולא יפלא איפוא אם לא ידע הנדיב את עצם עשרו ונעברו בנהלתו בשומרון שאל מאת פקידו למי שייכים כל השדות הרחבים שנקנו מכסף? זה מזכירני מעשה אחר דומה לזה, בניית שבקר לעת זקנתו את תלמידי אחת המכללות בגרמניה ולכבודו הציג את "הרמן ודרותיאה". בשעת ההצגה פנה המשורר הזקן אל שכנו ואמר לו בהתפעלות: "אכן זוחי פואיזיה נפלאה! מי הוא המהבר של הפואיזיה היפה הזו?" ולא זכר ניתח כי הוא היא שחבר את "המרן ודרותיאה" בימי נעוריו, וזהו רכישו החינמי...

בגדים כאלו הם עומדים ומחכים לאורחים, השנית הלא נתמחתה ב"ה תל-אביב בזמן האחרון במקצוע החדש של קבלת אורחים-ביחוד אחרי בלפור, אמרי, ועומות. עוד לא הספיק הזוג הנעלה לצאת מקרונם, והנה רץ הקהל, זרע עם קרושים, באלפיו זכרבותיו, והשתער על בית-הכנסת הגדול המיועץ לקבלת פני האורח, בלא סדר ובלא משטר כמנהג גובראין יהודאין בשעת חרות.

ואין כל תימה בדבר: כשבא בלפור עמדו לפניו אח"כ בדחילו ורחימו ובדרך-ארץ גמור כלפני גוי ממש, אבל "הברון שיחיה" וריחו "משלנו", וחלא ידעתם מסד-תמא את המעשה באותו יהודי שנסע ברכבת וראה לצדו על הספסל אדם ממוחזק והדור בלבושו, סבור היה שזהו "גוי" ופנה לו את מקומו, נדהק לצדדיו והשאיר לשכנו הגוי את כל הספסל. פתאום הוציא חשכן מכיסו גליון "הצפירה" והתחיל קורא בו.

— ג' - כ - ה?, אמר היהודי, א ה י נ ו אתה? וכו', זו לך טכאן ותן לי את מקומך!... ובשעה שעמדו דחוקים וצפופים בבית-הכנסת ושני הרבנים הראשיים נאמו את נאד-מיהם לכבוד הנדיב, חשש הזקן שמא הם טועים וחושבים רכב הראשי שלנו כי בא לפתח את המכללה, והראה אותות של אי-סבלנות קצת-הלורד מאיר שמביר את הברון עוד מימי טנטורה, הבין לרמוזו וקרא את נאומו בחטיפה ובבלעיה כמו שקוראים, להבדיל, את עשרת בני-המן במגלת פורים.

ותלמידי היקר מספר לי עוד כי לאחר שנגמרה התהלוכה של הילדים לפני הנדיב והנדיבה וירדו שניהם לשבת במכונית, נגשה

ולא לפריו... התראו? — אם יבוא אלינו, למשל, יהודי אמריקאי שנתן "פל-ערג' עם" (הבטחות בלע"ז) לארץ-ישראל ויתווה לנו דעות ויקשקש לנו בקומקום, כנהוג, נאמר לו במחילה: "א מכת!", אבל ה"ו א, הוברן שיחיה, הוא בודאי שהרויח את זכותו זו באופן כשר-אדריכה! מרסה נכסים מרבה מוסר-יוסוף להטיף ויוסוף לקנות קרקעות בא"י. ואי"ה נזכה בקרוב גם לקניה גדולה של הסיום...

לא תאמינו: הייתי "בעלן" למגות את מספר המלים של נאום הנדיב בת"א, ולאחר שעשיתי חשבון-צדק המיוסד על מספרים נכונים, מצאתי כי כל תיבה ותיבה מנאומו זה על א"י עולה לו מעלה-מטה לא פחות ולא יותר מן ר ב ע מ ל י ו ז פרנק, אם נחשב את כל הוצאותיו על א"י רק 150 מליון פרנק...

וכפי שמספר לי תלמידי מת"א במכ"תבו האחרון, לא נעשו כמעט שום הכנות לקראת בא הנדיב ולא הכריזו אפילו בטול"מלאכה לכבודו, כנהוג, לא הלילה מפני שיש לנו עכשיו ממשלת-פועלים בת"א, אלא פשוט מפני שאין יודעים "בשכבו ובקומי" של הזקן, ובמקום שהוא משכים אינו מעריב, ולא ידעו אם יבא בים או ביבשה. אין לו תכנית קבועה לנסיעתו, ובקרו הפתאומי במסוד-ישראל בדרכו לראשון-לציון יוכיח! ואעפ"כ, כשאך הופיע הברון בתחנת הרכבת מצא לפניו את כל תל-אביב. ראשית מפני שרב אנשי ת"א נמצאים תמיד בחוץ, וכי תעברו ברחובות ת"א תמצאו כמה אלפים אנשים ונשים הסובבים אילך ואילך בקשוח

מאיר בלי נס, וגם לא בלכי-שמעון בריתאי ואף לא ברבי מיאבלונה שיאדיך ימים ושנים אלא דוקא ב"ברון שיחיה", כלומר בנאומו המזהיר של תל-אביב.

שאלתי את יד ימינו-של הנדיב, אם אמנת הדבר שמספרים אצלנו כי נאומו הצייתי הנלהב של הברון הוכן על ידי ברייל והוגרם לעברית ע"י רוזנהק, ונשבע לי בנקי-טת הפץ ובקשרי ציצייתיו-שהנאום הזה תובר לא ע"י יק"א ולא על ידי פיק"א אלא שהזקן נכבדו ובעצמו הכין אותו בפריז, על גדות הסינה, כי חשש שמא תשלט בו הלילה עינאי בישא במשרדי חיפה זיפני, ותרגם אותו, נחשרטא-מי? — דוקא הרב הראשי של צרפת, ה"ר ישראל לוי, שזכינו לקבל את פניו בביתו של ד"ר לוי, מנהל הבנק, בתל"פיות... אגב, ישנו כבר אגותיות עבריות על שער הבית הזה.

לא זכיתי לשמע את הנאום היפה בבית הכנסת בת"א, ואולם לאחר שקראתי אותו ג' פעמים ישר והפוך, כדרכי, ראיתי כי אמנם שלמה המלך חכם היה באמת: בצל הכסף בצל החכמה! לא די ש"הברון שיחיה" העשיר את עמו ברכוש גדול, אלא שיש כאן מעוף גבוה, טיסת נשר המתנשא מעל לעבים, עד השמים הבהירים של א"י, ומנוכה זה הוא סוקר את חיי עמו בעתיד: הקרוב והרחוק... זהו, רבותי, נאום-דו ר י, כמו שאומרים ב"דאר-היום", זיותר-טוח: צו א ה של הנדיב לא"י!...

וחביבים עלי אפילו כל דברי המוסר, שהוא מטיף לנו בכל מקום וביחוד לצעירים ולצעירות שכמושבות ע"א יראת-שמים ושדוכין, כי מוטב שיוליכם קצת לקנטא

נביע למסרה (שעורים בהסתכלות)

הכל נוסעים: נוסע הנציב על מסו "מרן ועד באר-שבע" כדי לקבל ברכת-פטרוין מבני דודנו ומאח"כ בבית-הלאומי שלהם ושלנו, 25 כפרים ערביים, שש מושבות עבריות ומושבה גרמנית אחת, לא כפי הפ-רופורציה רביהק כדי לקבץ ולאסוף חמר מתלמידיו, כר' עומות, לספרו שיחבר בהודו; סוכב הוא בכל האפרכיאי שלה עפ"י תכנית קבועה ומסוימה, כדי להתבונן מקרוב ולראות בעיניו כיצד כבשו עשרת-השבטים את א"י, לפני בוא הנציב החדש של "דאר-היום", ממושב-זקנים, שיש לו שם מן ההגדה, הקשה לגירסא כחצץ לשנים ממש, בבחינת: מנא מנא תקל ופרסי...!

ולסע גם הנדיב בטנטורה ועד תל-אביב, כדי להפד מפונסק וממינסק שלו בא"י, ואחרון אחרון חביב — נוסע ר' עז' מות בכל הארץ לארכה ולרחמה כדי לפקד את נויהם של תלמידותיו ותלמידיו הרבים, בן פורת יוסף כי בלחה נפשו לחצרותיהם ונתג' בלבו גענועים לראותם עין בעין ולקבל מהם חמר טרי ורענן לכמה שעורים רק בשבליכם, חביבי הקוראים.

ומחמת שרוצים אותם מסתמא, שאספר לכם מענייני-דיומא — לא אפתח הפעם את שעורי לא ברבי מאיר בעל-הגם ולא ברבי

האלה מתלפן לי בעלה־גיטראיות שלי כי :
 "סיר הרברט שמואל בן מנחם" בניסמוריא :
 "נציבנו החדש גם כן יהיה בער הבית
 הלאומי", אלא שפסקה אמונתי קצת בנוי-
 מטראיות.... כנראה, נתכוון לנציבנו ר'
 פלומר ממלטה, ואגב, אוכיר לכם את המעשה
 הידוע של "מלטה-יוק"! מספרים כי הממל'
 שלה האנגלית עשתה תמרוני ים אצל מלטה
 והזמינה את כל המדינות ובתוכן גם את
 הודו ושמעאל. השולטן עבדל חמיד קרא
 אליה את אמיר הים וצוה לו לקחת אחת
 מאניות־המלחמה כדי להשתתף בתמרונים.
 הפשה התורקי בחר לו אניה שהעלתה חלודה
 ועלו עשבים בלחיה ונסע למלטה. עבר את
 הים לארכו ולרחבו ולא מצא את מבוקשו עד
 שחזר סטמבולתה כלעומת שבא. שאל אותו
 השולטן על בקורו למלטה, ואמר לו הפשה
 מתוך יאוש : "אפנדים, מלטה יוק!" (אדוני
 מלכי, מלטה לא יש!).

ואם תליה יהיה : "מלטה יוק" גם
 אצלנו, יהי יש לנו ב"ה מזכיר שינהל את
 כל הענינים ויהיה ה...מאכשר" על ההר...
 ואולם, אין דרכי להתכנס הליה בעצי-
 בות, כמו שאמרה לי אשה צעירה בשעת
 ההדלקה של ר' שמעון במירון ובשעת
 החלולא וההינגא של החסידים: "מיט שמה ה
 פיעל'ס מען אללעס!" (את הכל פועלים מתוך
 שמחה!) ורועה אני דוקא לספר לכם מאודיע
 קטן לא לכבודי ולא לכבוד בית אבא אף לא
 לכבוד הבית־הלאומי, אלא בשביל ההיס'
 תוריה.

כשחזר "הרבי" ממסע־הנצחון שלו
 בסביבות מתולה ובגבולות הצפון, שלח המי'
 של של צפת כרוזים לכל הכפרים מסביב
 לקבל את פני הנציב, כראוי לו. כל הכפרים
 יצאו בנעריהם ובזקניהם, ורק כפר אחד,
 מיטבה מצפונה של צפת, שכח כנראה את

כל הענין, עשו עצמם כלא יודעים ולא היו
 בין הבאים, זכר ל"מהח" אשר בשירת דבורה.
 והושב אני כי סופם של אנשי מיטבה
 יהיה כסופו של המורה מרמלה, ומסתמא
 ילמדו עליהם זכות כדרך בני־הודו ויאמרו
 עליהם: "נאשימין"... (תמימים)...

* * *

איני יודע עדיין ומסופקני אם הנדיב
 בעצמו יודע אימתי יבוא לעיה"ק והשלם.
 וגם לא יודע כבודו אם יבוא ביבשה או אולי
 יעלה באניתו ישר אל הרי־הצופים, כדרכו,
 כדי ללון בה, ואולם זאת ידעתי היטב
 כי תעשיית ה"בקשות" במוסדות ואצל יתי'
 דים בשבעים לשון אל "הנדיב הידוע" התי'
 פתחה יפה יפה בעירנו בזמן האחרון.

רשמעתי כי מגהל משרד הפיק"א בעירנו
 הזמין שלט עברי יותר גדול ויותר יפה וצוה
 לתלותו לא מן הצד אלא בראש — מפתח
 הברון שיחיה...

אגב, אספר לכם מעשה, שאיני זוכר
 בעצמי אם כבר ספרתי לכם פעם, אלא שהוא
 מענינא־דיומא:

את ר' נפתלי חנה'לס ז"ל לא הכרתם?
 — חבל! זה היה יהודי מצפת יחיד בתחול'
 ונפלא במינו, משלשלת־הזוחסיו ונכדו של
 הבעש"ט זי"ע, כפי שהרפים בעצמו על קלפי-
 הבקור שלו. הוא היה ה"כל ולך" בעיה"ק צפת
 וגם פקיד חשוב אצל הברון, דהיינו : ממזמה
 על התלגרה, כלומר על העירוב, נאמן על כשי-
 רות היין ביקבים וביחוד הקו עוסק במצוות
 ועל קלפיו חוסיה בצרפתית:

Circonciseur de la Haute Galilée

כלומר: המל את כל הגליל העליון!

פעם אחת — כאן מתחיל עיקר המעשה
 שלנו — נסע אל הרבי מטרוסק או אל הרר'
 ז'ינאי (איני זוכר בדיוק) וברדך נסיעתו
 איקלע — לא ידוע כיצד? — לעיה"ק פריז.

מיד בבואו פריזה נודעה לה, כמובן,
 האדריסה של משד־הצדקה לנדיב בפריז
 זפנה אל המנהל בדרישה לראות את פני
 הברון בכבודו ובעצמו ולדבר עמו פא"פ כי
 דבר נחוץ לו אליו. לא הועילו כל טענות
 המנהל, כי הברון עסוק וזכי הוא יכול למלי'
 זת בקשתו אם ירצה, ואולם הוא באחת :
 ראיון מיוחד עם "הברון שיחיה". בקצרה,
 כשנלאה המנהל מבקורו של רבי נפתלי,
 שלש פעמים ביום, הודיע לברון כי ישנו
 יהודי אחד מצפת המבקש לראותו דוקא-
 כששמע הברון את שמו של ר' נפתלי תנה'לס
 הכא מא"י, צוה מיד להביאו לפניו. קבל
 אותו בספ"י, נתן לו שלום־עליכם רחב ושאל
 אותו לשלום ראש־פנה ושאר המושבות שלו,
 ולסוף נסכה השיחה ע"א עיקר בקורו של
 ר' נפתלי.

— מה שאלתך ומה בקשתך? שאל הנדיב.
 נחסביר לו ר' נפתלי כי זקוק הוא
 ל"הכנסת־כלה" כדי להשיא את בתו הקטנה.
 — מה? — קרא הסרוך ברונזא — האם
 בשביל זה הרעשת עלימות ובקשת לבוא
 אלי דוקא? הן יכולת להשיג את מבוקשך
 במשרדי?

ענה לו ר' נפתלי בניחותא:

— שמע נא, אדוני המרה, אמנם ברזו
 גדול אתה ויודע אתה מסתמא את עסקיך
 יותר טוב ממני, אבל ל ש נ ו ד ר יודע
 אני יותר טוב ממך. את זה איני צריך ללמד
 מהברון.

מיכן מאליו, כי אתר תשובתו זו קבל
 ר' נפתלי מנה יפה ולא היה זקוק עוד לנסע
 אל "הרבי"...

* * *

ישוב מעשה, כמו שאומר היינה: ישן
 גרשן אבל נשאר תמיד חדש.
 וברזני, עוד לפני המלחמה נסעתי

ברכבת מיפו לירושלמו נספחתי בדרך לשירת
 תיירים צרפתים נוצרים, שכאו לבקר את
 הארץ. כשראו התיירים מרחוק מושבה עבריה
 שאלו את מורה־הדרך שלהם על שם המר'
 שבה הזיא ולמי היא שייכת?

וענה להם בצרפתית טהורה תחת
 החטם:
 — זוהי עקרון Ekron של הברון
 חוטשילד מפריז, אהת המושבות "שלנו" !
 (כלומר צרפתיות...)

ואגב הסביר להן כי כל המושבות של
 הברון בא"י סופן ב ‏ Zieron Rishon-le-Sion Ekron
 (זכרון, ראשון־לציון, עקרון) על משקל השם:
 ברון ארמון, — והכל תחת החטם!
 — ומה תאמר, הפסקתיו באמצע, למור'
 שבה "פתח־תקוה"?

ומבלי חשב הרבה, פנה מורה הדרך
 בבטחה לתיירו־ואמר:
 — אבל בצרפתית קוראים לה:
 Petaeh-Tikvon! פתח־תקוון!...

ובינתיים יושבים ב"כ העובדים שלנו
 ומדיינים ביניהם בשקלא וטריא ארוםח ע"א
 קבלת פני הברון בבחינת "אוי לי מיצדי ואוי
 לי מיצרי"! מעד אחד הריחו יהודי טוב
 וירבו כמותו בישראל ומצד שני הריחו סו"ם
 ב ו ר נ נ י ואך יקבלו השתפנים שלנו
 את פני "קפיטליסט", רחמנא ליצילן? והלא
 שמעתם מסתמא את המעשה הידוע במשלחת
 של סוציאליסטים, שהתיצבה פעם לפני הברון
 חוטשילד ודרשת ממנו עפ"י תורת מרכס
 לחלק את רכושו.

— טוב מאד, ענה הברון, כמה מציא'
 לסיטים יש בעולם? נניח עשרה מליונים
 ויעלה איפוא על חלק כל אחד מכם בערך
 50 פרנק. טוב, הרי לכם שיק של 200 פרנק
 לארבעתכם, כפי הלככם, ולפי לשלום".

* * *

נתחלפו הומנים ונשתנו העתים : לפנים
 היו נוסעים לטלנא או לסקוויה אל "הרבי"
 ועכשיו נסעים אל הרבי מיאבלונה אשר
 ב"הרשת הגויים". ולא זאת אלא שלפנים
 היתה מודה לנסע לרביים, בכדי לבקש מהם
 היתר להאי עגונה על־בתא דמתקרויא א"י,
 והרביים היו מתרגדים בקרחתם ובגבתתם
 ולסוף לא נטו אפילו לכוחא דהיתרא, ועכשיו
 ה"רביים" נוסעים אלינו זמבקשים היתר
 מהחלוצים לבוא אליהם ולבקרם באוטומכי'
 ליום בשבת.. וה"רביים" מאפטא, מסמרי
 ור' נחמיה'לה אחי האדמו"ר מגור באים ב"ה
 למירון...

כשאך ירדתי מהמכונית על אם הדרך
 העולה מחיפה לגצרת לשהות שעה קלה
 בתוך הצריפים של חסידי יאבלונה, פגשני
 ילד קטן בארבע־כנפות שלו, רגליו יחפות
 ולחיו אדומות, תקע לי שלום־עליכם בידו
 הקטנה והצהה ולבשר אותי כי "הרבי" נסע
 זה עכשיו בלויית המהגרם קי. בסביבות
 השכונה.

שאלתי את המוכיר מפני מה מצאו
 לנחוצ להעמיד את הצריפים על ההר, רחוק
 מהמים, ועליהם לחיביל מי־הקשון. בחביות
 ולבלות את כחם וזמנם לריק, בבחינת "מושך
 את הפרה אל הגג?"

— "הרבי צוה כך!"

היתה תשובתו הקצרה של המוכיר,
 והבנתי כי אין להרהר אחרי מעשה הרבי...
 — "ומה יחסכם אל שכניכם הערבים?"

שאלתי שוב מאחד החסידים.

— טוב מאד, ענה לי בשמחה ובעברית
 מרוסקת שלו, הנה בשבוע העבר היתה אצלם
 התונה, קבלנו חומנה זרקדנו יחד עמם
 בענולי...

כשירדה מבוניתנו מתחר פגשנו ביהודי

בעל זקן רחב ושחור, פאות ארוכות ומשדר
 על כתפו.
 — מה אתה עושה בשרה? שאלתחו שכני,
 תייר מנרמניה.

— יאך ראיניק דעם קישין!" ענה היהודי
 במבטאו הפולני (אני מנקה את נחל קישין),
 ואחריו נהרו צעירים וצעירות, גם זקנים
 שחזרו מעבודתם ורגליהם מטונפות מבצת
 הקשון עד הטבור...

היום הקדימו לחזר מעבודתם לכבוד
 ל"ג בעומר — לא ה ר א ש צ ו ל מ א ו!..
 : וחשבתי בלבי:

עלינו ללמד קצת בבית־מדישם של
 חסידי יאבלתה אלה. כי החסידים האלה הם
 אנשי מעשה. הם הם שעדיין נשאר בלכם
 שריד מעט של אותה התקינות העברית
 הישנה, אשר לא פתדה מפני כל. ואולם,
 כרגע נוכרתי גם ב"דו יקא ונליבקה" שבת"א
 ביחוד ב"ברוח" הורשאית אשר בחיפה ע"י
 האוטומובילים, במסום שם מכרים "פלעצ-
 אך" ב"טאלפאי" (תל־פאר בלע"ז), שלא
 היה ולא נברא, ועוספים בספרות מ ש ר
 ל ש ת ב"בת־גלים" ממש כמו בתל־אביב...
 ואולם אין זה מעניני הפעם, העיקר מה
 שהפצתי לספר לכם בזה הוא, כי לפני ברכת-
 הפטורים שלי מתסירי יאבלונה אמרתי להם
 טוב עשיתם, שקראתם את השכונה בשם
 "נחלת־יעקב", ולא "הרשת הגויים", כי
 חרשש אני שמא סו"ם יחרשו גם אצלכם
 הגויים, שמה גרמא...

ולפני עלותי במכונית נגשה אלי צעירה
 אחת יפהפיה והשתבזה לפני כי היום זכתה
 לחלוב בפעם הראשונה את והפרה, וכשעת-
 מעשה הסתכלתי וראיתי — למה אכחד? הן
 לא כרתי ברית לעיני כאיוב בשעתו — את
 יריה שהן יותר לבנות וצחות מהחבל שהלמה.
 ומבלי משים עלה על זכרתי הספור

"בצל התרמון" של זי. ברכת, וביחוד הנבותת
 של הספור הלז:

— "ותצא דינה"...

ומה שראיתי רשמעתי מבעד למסוה
 ומבלי מסוה במירון, בחמי טבריה, בחיפה
 ובשאר המסוימות, אספר לכם אי"ה באריכות,
 הכל באשר לכל, באריכות בשעורי הבא.

* * *

ולסוף מכתב קטן מאת תלמידי מסאהד
 שערים:

רבנו ר' עזמות! הנני למסור לו דבר
 מענין שקרה בשכונתנו עיר קדיש־הקדשים
 מאה־שערים תוב"א.

בשבת העברה בין מנחה למעריב, בא
 דרשן מפורסם, בעל־בית הפון, לדרוש כמנהגו
 ככל ש"ק באחד מבתי־הכנסיות אשר בשכו-
 נתגו. הנושא שרצה לדרוש עליו הית "לא
 תחמד בית רעך!" אבל, בהיות כי מרגנים
 אחריו כי הוא השתתף במשלחת בעלי־הבתים
 אצל המשל בענין הדירות ושם כבר
 דרש את הפסוק הזה, דרשו ממנו כי ידרש
 פסוק אהר, את הפסוק "כי ימוך אחיד"
 ושיתיר בכח פלפולו את חשרץ לקבל ששים
 לירות בעד בית של שני חדרים לשנה!
 והוא כמובן לא רצה להסכים שיתערבו הן
 בעניני ביתו והן בעניני בית־מדרשו! קמה
 בהלח בבית־הכנסת והתחילו הדישים ממנו
 שידרוש על פסיק "מציל עני מחזק ממנו ועני
 ואביון מנולו" וכשלא רצה להסכים גם על
 זה רצו לדרוש לו את הפסוק "וכל עצמותיו
 תאמרנה".... או התפים והסכים לדיש ‏ג
 ההפטר "ויברח", — והילך איננו.

בכל הכבוד, תלמידו החסיד.

עזמות